

Phần 4

Chương 10

Hạ Meo Meo Ghen

Tâm trạng của Tiền Hựu đang rất tươi sáng vì được ở nhà nghỉ ngơi một chút, cô cảm thấy cơ thể đã hết khó chịu, vào buổi chiều cô tính sẽ đi làm. Mặc dù Đông Lang đã giúp cô xin Hạ Khiêm Nghiêu cho cô nghỉ, nhưng nghĩ đến tính tình nóng nảy của tên kia, ai, thôi, cô nên đi làm.

Nhớ buổi sáng Hạ Khiêm Nghiêu bị cô chọc đến tức giận, Tiền Hựu đang đi trên đường để mua đồ ăn vặt mà anh ta thích, rồi mới đến công ty.

Nhân duyên của Tiền Hựu trong công ty rất tốt, khi thấy cô các đồng nghiệp đều ân cần hỏi cô đã khỏe lại chút nào chưa. Tiền Hựu lễ phép trả lời từng câu hỏi của mọi người, rồi đi đến nơi làm việc của Hạ Khiêm Nghiêu, nhìn phải nhìn trái, kì lạ, tại sao lại không có người ở đây?

Cô nghiêng đầu hỏi đồng nghiệp bên cạnh: “Hạ ác ma đâu rồi?”

Đồng nghiệp nhỏ giọng nói cho cô biết: “Mới vừa rồi đã bị đồng sự⁽¹⁾ của công ty gọi xuống, có thể sẽ đi kiểm tra tình hình làm việc của mọi người, quản lý kêu anh ta đi cùng rồi.”

Miệng của Tiền Hựu há to: “Lại kêu anh ta đi? Cái răng độc răng nhọn đó, các đồng sự không quan tâm bị anh ta mắng một chút nào sao?”

Đồng nghiệp nhún vai: “Ai mà biết được, người ta nói lúc đối mặt với cấp trên khá là biết nghe lời.”

Tiền Hựu gãi đầu, cô không thể tưởng tượng nổi bộ dạng của Hạ Khiêm Nghiêu. Cô đặt hộp ăn vặt xuống bàn làm việc của anh ta, tính chờ khi anh ta trở về sẽ làm cho anh ta vui lòng, không ngờ khi cô quay người, lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Hạ Khiêm Nghiêu.

“Oa, anh... anh đã về.” Tiền Hựu sợ hết hồn, cô vội vàng thay đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Em mua đồ ăn vặt cho anh này, vẫn còn nóng lắm, anh ăn không?”

Hạ Khiêm Nghiêu đẩy hộp ăn vặt trước mặt ra, lạnh lẽo nói: “Ăn không vô, tôi là loại người chỉ xứng ăn đồ ăn thừa, cái này là em để lại cho Đông Lang ăn đi.”

Ai! Thật sự người này vẫn còn giận, Tiền Hựu kéo tay áo của anh: “Ái chà, anh đừng nói vậy, buổi sáng tôi chỉ đùa với anh thôi, cái này là tôi đặc biệt mua cho anh mà.”

Hạ Khiêm Nghiêu đập tay thật mạnh vào bàn, trừng mắt nhìn cô: “Tôi đã nói là không ăn! Em thật phiền phức! Nếu đã đến đây được thì chăm chỉ làm việc đi, đừng có ở chỗ này lãng phí thời gian để nói nhảm!”

Tiền Hựu đành phải le lưỡi, cầm lấy hộp ăn vất đi về chỗ ngồi.

Mặc dù Hạ Khiêm Nghiêu còn tức giận, nhưng anh ta vẫn giao công việc cho Tiền Hựu, nhưng mà lúc đó giọng nói của anh ta rất lạnh nhạt, làm cho cô không quen.

Tiền Hựu cũng không để ý, cô chăm chỉ nghiêm túc làm việc, tranh thủ làm nhanh để bắt kịp tiến độ, có thể do cô làm việc quá sức cộng với được đại di mục ghé thăm, nên chưa tới lúc tan việc cô đã cảm thấy đói bụng. Cô sờ bụng mình, rồi nhìn hộp ăn vất một cái, nghĩ thầm nếu Hạ Khiêm Nghiêu không ăn, thì mình đành ăn vậy, nếu không sẽ rất lãng phí.

Lúc này công việc của mọi người căn bản đã làm xong, các đồng nghiệp cũng bắt đầu khẽ tán gẫu, Tiền Hựu vừa ăn đồ ăn vặt vừa tán gẫu cùng đồng nghiệp, lúc cô được đồng nghiệp kể bên chia đồ cho: “Nhìn nè, con mèo này thật đáng yêu.”

Tiền Hựu nhìn đôi mắt màu xanh lục của con mèo ú chinchilla⁽²⁾, rồi nhất thời, hét lên: “Con mèo này thật đáng yêu! Tôi muốn lấy bức tranh này đặt làm hình nền điện thoại của mình!”

Các đồng nghiệp khi nhìn cũng cảm thấy đẹp, bắt đầu trêu ghẹo điện thoại di động của mình. Tiền Hựu mới trải mặt bàn xong, bỗng nhiên di động của cô bị lấy đi.

“Ai...” Cô ngẩng đầu, mới phát hiện người cầm điện thoại di động của mình là Hạ Khiêm Nghiêu, nói: “Trả lại đây cho tôi.”

Mắt của Hạ Khiêm Nghiêu híp lại, nhìn con mèo xinh đẹp chinchilla trên điện thoại di động, sắc mặt u ám đáng sợ, nhìn chằm chằm vào Tiền Hựu rồi mắng to: “Loài mèo này mà đẹp cái gì! Đúng là một người con gái ngu ngốc, lại dễ dàng bị vẻ bề ngoài của nó mê hoặc! Ngoài bộ dạng huênh hoang biết làm nũng ra thì chẳng có gì tốt hết, đổi lại cho tôi!”

Tiền Hựu không bằng lòng: “Nhưng mà nó rất đáng yêu mà... Với lại đó là điện thoại di động của tôi...”

“Không được, tôi thấy rất nhảm chán! Em đổi hay không, nếu không đổi thì đổi giùm em.” Hạ Khiêm Nghiêu vừa nói xong, ngón tay thon dài nhấn vào màn hình, sau khi đổi lại hình nền, anh ném điện thoại về trong ngực cô: “Đổi thành tấm này cũng giống lắm.”

Tiền Hựu nhìn chằm chằm vào con mèo màu vàng có lốm đốm màu bạc thật khí phách, lẩm nhảm: “Con này cũng được, bộ dạng có điểm giống con báo nhỏ, còn giống con cạp một chút, chỉ là có loài mèo này sao? Tôi chưa thấy bao giờ.”

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, hình như có chút hài lòng, lấy đi hộp ăn vặt trong tay Tiền Hựu: “Thật ngu ngốc! Không cần biết nó là con gì, dù sao về sau nó cũng là hình nền điện thoại của cô, không cho đổi!”

Tiền Hựu đành phải kêu một tiếng “A”, tay Hạ Khiêm Nghiêu tìm kiếm trong hộp hồi lâu, nhưng không tìm ra được cái gì, nhất thời tức giận: “Tiền Hựu! Đồ ăn vặt cô mua cho tôi đâu?”

Tiền Hựu rụt đầu: “Tại vì anh nói anh không ăn... Người ta đói nên ăn hết rồi...”

“Tôi không ăn là cô có thể ăn! Cô là cấp dưới như vậy sao?” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận chống nạnh mắng như tát nước: “Cô đúng là tham ăn.”

Tiền Hựu cúi đầu thấp xuống cầu xin tha thứ: “Tôi biết mình sai rồi... cùng lắm thì khi tan việc tôi mua một hộp khác cho anh.”

Hạ Khiêm Nghiêu vênh vác nói: “Ba hộp!”

“... Biết rồi.” Tiền Hựu uất ức mếu máo nói.

Bây giờ Hạ Khiêm Nghiêu mới hài lòng, xoay người đi về chỗ ngồi, những đồng nghiệp khác tức giận thay Tiền Hựu: “Người này thật quá đáng mà, Tiền Hựu, cô nên báo cáo cho quản lý việc cô bị anh ta bắt nạt!”

Một người khác nói: “Thôi đi, lúc này không nhìn thấy anh ta đi cùng với các đồng sự sao? Anh ta sẽ nhân cơ hội đó mà nịnh bợ, Tiền Hựu đi báo cáo anh ta, không phải giống như trứng chọi đá hay sao? Tôi nói này, Tiền Hựu cô nên làm những việc khiến anh ta vui lòng, nói không chừng một ngày nào đó khi anh ta thăng chức tăng lương, có thể mang cô đi theo.”

Tiền Hựu nằm sấp trên bàn: “Tôi thật không cần anh ta mang tôi đi theo ô ô ô... Anh ta nhanh được thăng chức điều đi nơi khác thì hay biết mấy.”

Cô được các đồng nghiệp an ủi một chút, thì cũng đến lúc tan việc.

Khi Tiền Hựu sắp xếp đồ đạc xong, nhìn qua cửa sổ bên cạnh thì nhìn thấy Hạ Khiêm Nghiêu đang trừng mắt liếc, cô đành phải hậm hực đi ra khỏi cửa mua đồ ăn vặt.

Đông Lang biết buổi chiều cô đi làm, đợi cô ở cửa công ty như bình thường, Tiền Hựu đi đến nói với anh: “Anh có thể chờ em một chút được không, em muốn qua cửa hàng bên cạnh mua đồ cho Hạ Khiêm Nghiêu.”

Lông mày của Đông Lang như có như không nhíu lên, hỏi: “Em mua cho anh ta để làm gì?”

Tiền Hựu ra dấu chỉ cho anh: “Chỉ là qua cửa hàng bên cạnh mua đồ ăn vặt thôi, em sẽ mau chóng trở lại đây.”

Đông Lang ngăn cô lại, cũng không hỏi nhiều, nói: “Anh đi cho, cơ thể của em chưa khỏe lắm, em nên chờ trong xe là được rồi.”

Tiền Hựu còn muốn nói điều gì, Đông Lang đã đẩy cô vào trong xe, sờ đầu của cô, sau đó mỉm cười đi về phía cửa hàng.

Tiền Hựu bị anh làm cho tâm hồn hoảng hốt, đến khi Đông Lang đã đi được vài bước mới hồi hồn, hô lớn: “Em thiếu chút nữa đã quên, anh ta muốn ba hộp! Không cay!”

Bước chân của Đông Lang cũng không ngừng, trả lời: “Biết rồi.”

Tiền Hựu nhìn bóng lưng vai rộng hông hẹp của anh lúc đi bộ, Đông Lang mặc quần áo được may tinh xảo cầu kỳ làm nổi bật lên các bắp thịt và đường cong hoàn mỹ, nghĩ đến lúc anh cởi bỏ quần áo, vóc người sẽ làm cho người ta chảy nước miếng. Trong đầu Tiền Hựu hiện ra bốn chữ: “Mặt người dạ thú.”

“Ô hay, kì lạ!” Tại sao cô lại dùng thành ngữ này để hình dung anh ta, không hợp lý chút nào. Vừa nhìn Đông Lang đã biết anh ta thuộc nhóm người lịch sự nho nhã, không hề giống với cầm thú!

Một lát sau Đông Lang quay về sau khi mua đồ ăn vặt xong, anh đi thẳng đến chỗ của Hạ Khiêm Nghiêu, đưa ba hộp ăn vặt vào trong tay anh: “Tiền Hựu bảo tôi mua cho anh.”

Mặt Hạ Khiêm Nghiêu lạnh nhạt nhận lấy cái hộp, lỗ mũi anh ta hừ một tiếng coi như là trả lời, đang tính xoay người rời đi, thì nghe tiếng nói Đông Lang: “Còn nữa, mặc dù tôi không biết tại sao cô ấy phải mua cho anh những thứ này, xin anh về sau đừng cố ý làm khó cô ấy. Hai người là đồng nghiệp, nếu như không hợp tác được, thì cũng có thể chỉ làm quen sơ, không cần phải làm cho một cô gái bởi vì anh mà cả ngày buồn bực. Thân là một người đàn ông, anh không biết để cho một cô gái khó chịu là người không có văn hóa sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến nổi mặt vặn vẹo: “Anh muốn nói cái gì? Anh nói tôi làm cô ấy khó chịu?”

“Nếu không thì anh cho là thái độ cô ấy lúc đi ra công ty lại vui vẻ sao?” Đông Lang nói: “Bây giờ tôi và cô ấy đi xem mắt, tôi không muốn thấy tâm tình và dáng vẻ khó chịu của cô ấy.”

Hạ Khiêm Nghiêu vung tay lên: “Không cần phải nói chuyện các người đi xem mắt cho tôi biết, thế nào, anh cho rằng đi xem mắt là hay sao? Anh cũng không phải bạn trai cô ấy, tại sao lại quản nhiều chuyện như vậy? Còn nữa, tôi chính là muốn nhìn xem về mặt khó chịu của cô ấy thì tôi mới vui vẻ, thế nào, anh muốn đánh tôi sao?”

Đông Lang ưu nhã vén tay áo lên, trên cánh tay to khỏe đã nổi lên gân xanh, giống như đang suy nghĩ điều gì nói: “Đang suy nghĩ.”

Hạ Khiêm Nghiêu cười lạnh một tiếng, tháo hai cúc áo ở ngực ra, lộ ra da thịt trắng nõn không cân xứng với lồng ngực cường tráng, nói: “Vậy thì tới đây, tôi muốn đánh anh cho đến khi mặt anh đều nở hoa!”

Khi Tiền Hựu chờ ở trong xem thì nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm, cô cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng chạy tới kéo Đông Lang ra: “Các người muốn làm cái gì!”

Đông Lang cúi đầu nhìn đôi mắt to hoảng hốt của Tiền Hựu, anh hít một hơi thật sâu, hạ ống tay áo xuống: “... Không có gì, chỉ có một chút tranh chấp. Chúng ta đi thôi, anh dẫn em đi ăn.”

Tiền Hựu vội vàng gật đầu vì sợ bọn họ sẽ đánh nhau: “Ừ, đi thôi.”

Tiền Hựu lên xe trước rồi nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, cô phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình chăm chăm, hình như trong ánh mắt ngạo mạn có một tia uất ức giống như bị bỏ rơi, nhưng nhìn kỹ lại, tia uất ức chắc là do cô bị ảo giác mà thôi.

Đông Lang cho xe chạy, tầm mắt Tiền Hựu nhìn Hạ Khiêm Nghiêu ngày càng xa. Hạ Khiêm Nghiêu nhắm mắt lại, hai ngón tay cài lại nút áo, sau đó lấy đồ ăn vặt trong hộp ra bỏ vào miệng, lập tức ho khan.

Khụ khụ khụ, cái tên Đông Lang đáng chết, rút cuộc anh ta đã kêu ông chủ bỏ bao nhiêu tiêu vào bên trong hộp vậy! Đáng ghét, lần sau tôi không tha cho anh đâu.

Anh tức giận đi về phía đường phố đối diện, bảy lần quẹo tám lần rẽ đi vào hẻm nhỏ đen tối, nhìn về phía chỗ tối ho khan hai tiếng, nói: “Tất cả đi ra, làm việc nào.”

Trong chốc lát, bốn phương tám hướng ở trong hẻm nhỏ xuất hiện một đoàn mèo đầy màu sắc, hoặc đứng trên tường, hoặc co rút bên tường, đôi mắt to ngập nước mang theo sự tôn kính và trung thành khi nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, chờ anh ra lệnh, con mèo đen cầm đầu lấy lòng anh: “Meo meo.”

Hạ Khiêm Nghiêu đứng ở giữa bầy mèo, chống nạnh nói: “Tiếp tục theo dõi tên kia cho tôi! Anh ta ản mùi trên người, chắc chắn là có vấn đề! Tôi nhất định phải điều tra ra thân phận thật của anh ta, với lại mục đích của anh ta khi tiếp cận Tiền Hựu là gì?”

Hắc Miêu nhận được mệnh lệnh: “Meo meo” một tiếng, muốn mang theo một con mèo khác rồi rời đi, Hạ Khiêm Nghiêu lại hỏi: “Chờ một chút, Tiểu Hắc, trong đám đàn em của mày có loài chinchilla không?”

“Meo meo.” Con mèo đen đáp một tiếng, quay đầu nhìn một chút, lập tức có một con mèo chinchilla từ trong bầy mèo đi ra, dáng đi uyển chuyển, màu lông tuyết trắng xinh đẹp, hai con mắt màu xanh lá cây nhu hòa, đúng là một con mèo cực phẩm, nó dịu dàng nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, cái đuôi đong đưa: “Meo meo.”

Hạ Khiêm Nghiêu trở về với vẻ mặt chê bai: “Bộ dạng xấu quá, đuổi đi! Ngày mai đi đến chỗ chị hai tao, không được xuất hiện trước mắt tao! Nếu không tao sẽ cạo sạch lông của mày!”

Vừa dứt lời, anh ta đã xoay người rời khỏi hẻm nhỏ.

Bỏ lại con mèo chinchilla xinh đẹp nước mắt lưng tròng nhìn theo bóng lưng anh ta, meo meo hô hoán lên, nó còn không biết mình đã làm sai việc gì?

Ghi chú:

1. Đồng sự là thành viên hội đồng quản trị.

2. Chinchilla: Mèo Ba Tư thuần chủng được cho lai với 1 giống mèo bản địa của Nam Phi để tạo ra giống Chinchilla. Một trong những điểm khác biệt khiến giống mèo này rất được yêu thích là chúng có đôi mắt màu xanh lá cây, rất tròn, to trông rất ngây thơ và đáng yêu.

Chương 11

Món Quà Nhỏ Của Anh

Trên đường đi tới quán cơm, tâm trạng của Tiền Hựu vô cùng thấp thỏm, cô rất lo lắng hành động mua đồ ăn vặt cho Hạ Khiêm Nghiêu vừa rồi của mình sẽ khiến cho Đông Lang hiểu lầm! Hơn nữa từ lúc lên xe Đông Lang không nói chuyện nhiều. Anh... Không phải là anh đã tức giận rồi chứ?

Tiền Hựu căng thẳng muốn chết, đắn đo một lúc lâu rồi mới cẩn thận mở miệng: “Cái đó... Em...”

“... Há?” Đông Lang nhìn tình huống trên đường ở phía trước, dừng lại hai giây mới trả lời cô một từ như vậy.

Oa oa... anh ấy nhất định là đã tức giận rồi!

Nhất thời Tiền Hựu cảm thấy luống cuống, mỗi lần cô hoảng hốt sẽ trở nên đặc biệt nói nhảm, không chút nghĩ ngợi liền nói ra một đoạn dài: “Em cũng không muốn mua đồ ăn vặt cho Hạ Khiêm Nghiêu đâu, nhưng người này rất dễ nổi giận hơn nữa anh ta là cấp trên của em cho nên bắt buộc dĩ em mới phải mua để lấy lòng cho anh ta, em và anh ta không có quan hệ đặc biệt gì đâu! Cho dù có thì cũng là quan hệ cấp trên độc mồm độc miệng và cấp dưới bị ức hiếp đến tội nghiệp mà thôi, cho nên... Xin anh đừng có giận em nữa có được không...”

Nói xong lời cuối cùng, cô không khỏi buồn bực cúi đầu xuống.

Đèn đỏ. Đông Lang dừng xe, nghiêng đầu nhìn gương mặt ủ rũ của Tiền Hựu, một lát sau khẽ cười một tiếng: “Đúng là anh rất tức giận.”

“Há?” Tiền Hựu ngẩng đầu lên, vẻ mặt tuyệt vọng giống như trời sắp sập đến nơi.

Đông Lang sững sờ, vội vàng nói cho xong câu tiếp theo: “Nhưng mà không phải là anh giận em, anh chỉ tức giận người đồng nghiệp kia của em. Anh ta sai bảo em làm hết cái này đến cái kia, khiến cho anh bực mình.”

Tiền Hựu thở phào nhẹ nhõm, lo lắng nhìn anh, vẻ mặt giống như loài vật nhỏ bị kinh sợ: “Thật, thật sự không tức giận chứ?”

Đông Lang cảm thấy mềm lòng, không nhịn được vén sợi tóc rơi trên trán cô ra sau tai: “Dĩ nhiên. Em đáng yêu như thế này, sao anh lại có thể tức giận với em được chứ.”

Anh đụng vào da của cô khiến chỗ đó giống như bị bỏng vậy, làm cho cả khuôn mặt của Tiền Hựu đều đỏ bừng lên.

Anh nói mình đáng yêu ư! Không phải là đàn độn mà là đáng yêu đó! Mới vừa rồi còn lo lắng không yên, bây giờ toàn thân của Tiền Hựu đều là bong bóng tình yêu màu hồng, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Đông Lang, sự yêu mến đối với anh cũng sắp tràn hết ra ngoài rồi.

Thâm tình như vậy làm sao Đông Lang lại có thể không nhìn ra được? Anh thoáng ngẩn người ra, cảm thấy trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, mặc dù rất nhỏ, nhưng lại làm cho anh có cảm giác mới lạ, từ khi sinh ra tới giờ chưa từng có.

Dòng nước ấm này lan nhanh qua mạch máu của anh, chảy khắp ra toàn thân, sau đó khiến cho cả người anh nóng lên, trong nháy mắt có một loại kích động muốn biến thân.

Anh bị làm sao vậy?

Đông Lang còn chưa kịp hiểu rõ cảm giác khác thường của mình, vội vàng e hèm một cái, đè nén cảm giác kích động kia xuống, nói: “Nếu như công việc hiện tại của em không được thoải mái, có suy nghĩ tới chuyện từ chức không?”

Tiền Hựu thở dài: “Mẹ cũng nói với em như vậy. Nhưng bây giờ công việc tốt cũng không dễ gì tìm được, hơn nữa em rất thích công việc ở công ty này, dĩ nhiên nếu như không có Hạ Khiêm Nghiêu ở đây, vậy thì em sẽ càng thích hơn.”

Đông Lang trầm tư suy nghĩ một lát, trong lòng chợt có chủ ý, không chút nghĩ ngợi liền nói ra: “Em cũng có thể tới công ty anh làm? Đúng lúc gần đây chỗ bọn anh cũng đang tuyển thư ký.”

Nói xong anh liền ngậy người ra, cảm thấy mình bị điên rồi sao? Sao lại có thể có suy nghĩ như vậy? Để cho cô ấy tới công ty mình, vậy thì bí mật người sói của anh rất nhanh sẽ bị phát hiện mất!

Cũng may hình như Tiền Hựu cũng không để tâm đề nghị này của anh, mà chỉ tò mò hỏi: “Đúng rồi, em đã nghe anh nói nhiều lần rồi, nhưng mà cũng chưa từng tới công ty của anh, anh có thể dẫn em đi tham quan một chút không?”

Trong khoảng thời gian hai người qua lại với nhau, Tiền Hựu biết Đông Lang có mở một công ty chuyên sản xuất các sản phẩm dùng cho vật nuôi để

xuất khẩu, cô lại đặc biệt thích động vật nhỏ, vì vậy sớm đã muốn đi xem một chút rồi, nhưng mà trước đây vẫn không có cơ hội để nói chuyện này với anh.

Mà Đông Lang sau khi nghe lời đề nghị này của cô thì lại sững sốt một chút: “Em muốn thì tham quan công ty anh sao?”

Tiền Hựu gật đầu: “Nếu như anh rảnh thì...”

Vẻ mặt của Đông Lang chợt có chút nặng nề. Trong lòng của Tiền Hựu cũng trầm xuống, thăm rồi, mặc dù gần đây hầu như mỗi ngày bọn họ đều gặp nhau, nhưng bọn họ quen biết nhau chưa tới một tháng! Anh ấy sẽ không cảm thấy mình đang nhắm tới túi tiền của anh ấy đấy chứ!

Cô vội vàng khoát tay nói: “Em... Em em chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, nếu như anh bận thì không đi cũng được. Cũng không nhất thiết phải đi.”

Nói là nói như vậy, nhưng đáy lòng vẫn có chút mất mát và chua xót, cô không nhịn được suy nghĩ trong lòng: Đông Lang giữ kín như bưng như vậy, là do đề phòng mình sao?

“Không.” Đông Lang lắc đầu một cái, dịu dàng cười cười với Tiền Hựu nói: “Dĩ nhiên có thể đưa em đi tham quan. Nhưng mà... Anh chỉ muốn chuẩn bị trước một chút, trưa thứ năm tuần này, vào lúc em nghỉ trưa, anh dẫn em đi có được không?”

Tiền Hựu ngẩn người, gật đầu một cái, “Được, tốt quá rồi.”

Phải chuẩn bị trước? Cô không hiểu chỉ đi tham quan ở công ty của anh thì có gì mà phải chuẩn bị trước? Nhưng mà nếu anh đã nói như vậy, thì cứ làm như lời anh nói thôi.

Tiền Hựu không ngốc, cô đã phát hiện mình mới ở trong giai đoạn chưa chính thức yêu đương đã bắt đầu hèn mọn như vậy, nhưng mà còn có cách nào nữa? Là do cô động lòng trước mà, không phải người ta vẫn nói, ai yêu trước thì người đó sẽ thua hay sao?

Chỉ cần ở trước mặt người đàn ông này, cô có thua cũng đáng giá.

Tiền Hựu không khỏi âm thầm nắm tay lại thành quyền, hạ quyết tâm trong lòng.

Đông Lang dừng xe ở trước cổng nhà hàng mà Tiền Hựu đã giới thiệu, hai người ăn cơm tối xong, giống như thường ngày Đông Lang đề nghị đi xem phim, lại bị Tiền Hựu từ chối.

Cô chỉ chỉ vào công viên nhỏ ở đối diện bên đường, nói: “Chúng ta qua đó đi dạo là được rồi. Thật ra thì không nhất định lần nào cũng phải đi xem phim, như vậy rất tốn tiền. Ở cùng với anh, cho dù làm cái gì em cũng đều rất vui vẻ.”

Đáy mắt của Đông Lang thoáng qua tia dịu dàng, khẽ đáp lại lời cô, hai người băng qua đường, đi vào công viên nhỏ vô cùng yên tĩnh và mát mẻ ở đối diện.

Trong công viên cây xanh um tùm, mặt trời chiều vừa ngả về phía tây, khó tránh khỏi có chút lạnh lẽo hơn so với bên ngoài, Đông Lang nhớ tới tình trạng thân thể của Tiên Hựu, liền cởi áo vest ra khoác lên trên vai cô nói: “Coi chừng bị lạnh.”

Tiên Hựu đem áo khoác của anh kéo lại cho kín khắp người, lặng lẽ hít hít hơi ấm còn lưu lại trên áo của anh: “Cám ơn.”

Hai người dọc theo con đường nhỏ trong công viên từ từ đi về phía trước, Tiên Hựu đập lên chiếc lá rơi ở dưới chân kêu loạt xoạt, cô nhớ tới chuyện lý thú lúc còn nhỏ, vui vẻ nói với Đông Lang: “Đông Lang, Đông Lang, anh có biết không? Khi còn nhỏ ba mẹ thường dẫn em đi tới chỗ này chơi, khi đó em vô cùng nghịch ngợm luôn, hay trèo lên cây nè... Em trèo lên cây thường nhìn thấy mấy con sóc nhỏ, mấy con chim nhỏ rất xinh xắn, lú lú chơì đùa cùng bọn chúng, nhưng mà em không cẩn thận bị ngã xuống, ha ha. Bây giờ đã lớn rồi, thật ra thì em biết bọn chúng vẫn chờ em ở chỗ này, nhưng mà em lại không dám leo lên, một mặt bởi vì em vừa cảm thấy ngại, mặt khác em cũng sợ lại bị ngã. Ôi... Lớn lên, những chuyện như vậy đã không còn nữa.”

Đông Lang dịu dàng nhìn cô: “Nghe như vậy có thể thấy em rất thích những con vật nhỏ trong tự nhiên.”

Tiên Hựu gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy! Cực kỳ thích!”

Trong mắt của Đông Lang chợt lóe lên một tia sáng, đột nhiên hỏi: “Như vậy, em có thích sói không?”

Tiên Hựu gãi đầu một cái: “Sói? Ừ... Nếu như bọn chúng không ăn thịt em... thì đương nhiên em cũng thích. Sói đều rất đẹp trai rất phóng khoáng, ở nơi yên tĩnh sâu trong rừng rậm, đứng ở chỗ cao hướng về phía ánh trăng, sói tru lên một tiếng, ôi, quả thật giống như một vị đại hiệp thần bí ở trong tiểu thuyết!”

Đông Lang không nhịn được bật cười, lắc đầu một cái: “Chưa bao giờ nghĩ tới sói ở trong mắt của con người lại có bộ dạng như vậy.”

Tiên Hựu tò mò hỏi: “Vậy anh cảm thấy sói ở trong mắt mọi người thì có bộ dạng như thế nào?”

Đông Lang bình tĩnh có chút bất đắc dĩ nói: “Là loài thú dữ chỉ biết giết hại và thích máu tanh.”

Tiên Hựu nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Ừ, không sai bọn chúng là loài thích ăn động vật nhỏ, nhưng mà cũng chỉ vì sinh tồn thôi mà. Em khẳng định là bọn chúng cũng có tình cảm.”

Đông Lang nhìn thật sâu vào mắt Tiên Hựu một lát, dưới bóng đêm mờ nhạt, ánh mắt của cô sáng chói như những vì sao trên trời.

Anh cong khóe môi lên, xoay người đi tới phía trước nói: “Có lẽ vậy.”

Tiền Hựu lập tức đuổi theo bước chân của anh, Đông Lang ở phía trước cô, vì vậy nên cô không nhìn thất ánh mắt của anh, khí thế giống như một vị vương gia quét mắt một lượt nhìn xung quanh rừng cây um tùm.

Chỉ một lát sau, bị ánh mắt của anh quét qua nên trong khu rừng vang lên những loạt xoạt xoạt, lỗ tai của Tiền Hựu rất thính nên nghe thấy, không khỏi căng thẳng nắm lấy cánh tay của Đông Lang: “Anh nghe thấy không? Tiếng động gì vậy?”

Đông Lang cười nói: “Có lẽ là các bạn nhỏ của em tới thăm em.”

“Cái gì... Bạn nhỏ? Trời đã tối rồi, anh không cần dọa em sợ như vậy chứ, oa oa!”

Trên cái cây đại thụ ở gần Tiền Hựu chợt nhảy ra một con vật lông xù có cái đuôi to, con vật nhỏ có đôi mắt sáng tròn xoe!

“Sóc!” Sự hoảng sợ của Tiền Hựu rất nhanh liền biến thành vui mừng: “Đông Lang! Đây chính là con sóc khi nhỏ em vẫn hay nhìn thấy nè! Oa oa nó vẫn đáng yêu như vậy! Nó đang vẫy đuôi với em sao!”

Đông Lang chỉ chỉ những hàng cây phía trước: “Bên kia cũng có kia.”

Tiền Hựu theo hướng chỉ của anh nhìn về phía trước, phát hiện ra trên mỗi một cây đều bò ra một con sóc đáng yêu, trên chạc cây cũng có một con chim nhỏ xinh đẹp mập ú! Bọn chúng lú lú, khiến cho màn đêm ở công viên có chút tinh thần phấn chấn mà chỉ buổi sáng tinh mơ mới có.

Những người đi đường cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi lấy điện thoại di động ra chụp một bức ảnh tràn đầy sức sống như vậy.

Tiền Hựu căn bản không để ý tới chuyện chụp hình, mà giống như một đứa trẻ chạy từ gốc cây này tới gốc cây khác, chào hỏi với những con vật nhỏ bé đáng yêu kia. Điều khiến cô kinh ngạc hơn chính là, những con vật nhỏ bé này thấy cô tới gần cũng không hề trốn tránh!

Một con chim nhỏ xíu có màu sắc sặc sỡ còn thân thiện lại mổ mổ lên ngón tay của Tiền Hựu, sau đó ngẩng đầu lên hát một khúc líu lo rất dễ nghe với cô.

Tiền Hựu vui vẻ đến mức muốn điên lên, kích động chạy về bên cạnh của Đông Lang, chạy vòng quanh anh một vòng: “Em thật sự rất rất rất vui đó! Rất lâu rồi không nhìn thấy bọn chúng! Đông Lang, chắc chắn anh là vận may của em, trước kia em tới bao nhiêu lần cũng không nhìn thấy bọn chúng, nhưng hôm nay đi cùng với anh lại nhìn thấy bọn chúng nhiều như vậy!”

Đông Lang giữ cô lại cười cười: “Được rồi, người của em vẫn chưa khỏe hẳn, đừng chạy nữa.”

“À...” Tiền Hựu cười đồng ý, vui vẻ đi tới phía trước, hai người từ từ đi hết công viên đang vô cùng sinh động này.

Đông Lang đi khỏi công viên, trước khi đi quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, nhưng con vật nhỏ đứng ở trên cây như: sóc, chim nhỏ, thậm chí dưới tán cây còn có con chim diều hâu, tất cả đều cúi đầu xuống, cung kính hành lễ với anh.

“Cám ơn.” Đông Lang cười cười, bước chân đi nhanh hơn, đuổi theo Tiền Hựu đang đi ở phía trước.

Chương 12

Chuẩn Bị Trước Khi Đi Thăm

Buổi sáng mười một giờ rưỡi, ngày thứ sáu.

Đông Lang đang ngồi cùng với các nhân viên trong phòng ăn của công ty mình, lấy một tay che hai mắt lại, vẻ mặt nặng nề khác thường, bây giờ nếu như người qua đường không biết được tình huống thật, chắc chắn sẽ cho là công ty của anh sắp bị phá sản.

Nhưng sự thật không phải như vậy, thứ đã làm cho anh khổ khổ chính là, các món ăn nóng hổi trước mắt.

Những món ăn hôm nay được các đầu bếp do công ty mời để dày công nấu ra, mặn chay đầy đủ cả, màu sắc hương vị đều hoàn hảo, nhưng mười nhân viên ngồi trước mặt Đông Lang tất cả đều có vẻ mặt khổ đại cừu thâm, nhìn những món ăn đó giống như nhìn thấy ma.

Đông Lang thở dài, nói: “Thử lại một lần nữa.”

Một nhân viên nam ngồi đối diện với anh hồi hộp nuốt nước bọt, cầm đũa lên, tay run run khi gắp một miếng rau trên bàn, đưa vào miệng, khi nhai được vài cái sau đó cố gắng tạo ra nét mặt “A ngon quá”, rồi dùng lực nuốt miếng rau xuống.

Tất cả các nhân viên khác đều nhìn anh ta một cách tràn đầy chờ mong: “Nuốt rồi sao?”

“Trời ạ, ăn có ngon không? Có thấy chỗ nào khó chịu không? Có cần tôi giúp cậu gọi xe cứu thương không?”

Nhân viên nam lắc đầu, cố gắng giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Cũng không khó ăn lắm, mọi người không nên ghét rau như vậy, thật ra thì ăn cũng rất ngon!”

Anh ta còn chưa nói xong, đã vội úp mặt xuống một bên nôn.

Công nhân làm vệ sinh bên cạnh không nói gì chỉ quét dọn những thứ bỏ đi, mặt không biến sắc chỉ đứng tại chỗ chờ cơ hội quét dọn tiếp theo.

“...” Cuối cùng Đông Lang không nhịn được nữa, bộc phát, anh đập bàn: “Chỉ có mấy miếng rau cải, cũng không ăn được, lát nữa cô ấy đến rồi, chẳng lẽ các người muốn cô ấy thấy bộ dạng tất cả vùi đầu vào chậu rửa mặt để cắn thịt tươi sao?”

Nhân viên nam mới vừa nôn xong uất ức giải thích: “Ông chủ, không phải là tôi không muốn, mà là rau cải thật sự rất khó ăn! Lúc trước ở rừng rậm, chúng tôi đều đói bụng sắp chết mới cố gắng ăn một chút để đỡ đói, bây giờ ông chủ cho chúng tôi ăn, thật sự là nuốt không trôi.”

Đông Lang thở dài một hơi nặng nề: “Thôi, lát nữa tôi sẽ không cho cô ấy đến phòng ăn là được rồi.”

Những nhân viên khác nhất thời có chút không an tâm, anh chính là ông chủ kiêm thủ lĩnh độc thân nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới thích được một cô gái, chỉ có chút chuyện mà bọn họ cũng không làm được cho ông chủ, đúng thật là không chừa sĩ diện cho Đông Lang.

Công nhân nam nhạy bén, nói: “Chỉ cần không muốn thì không mang món ăn đó lên, chúng ta chỉ ăn thịt, chỉ cần cô ấy không chú ý kỹ động tác của chúng ta thì cô ấy sẽ không phát hiện ra.”

Người còn lại bổ sung: “Còn nữa, không bao giờ được ăn quá nhanh và quá nhiều! Vì hôn nhân của ông chủ là một chuyện trọng đại, hôm nay bọn tôi đói bụng cũng không sao hết!”

Về mặt của Đông Lang hơi dịu đi, thở dài, nói: “Cám ơn mọi người.”

Các nhân viên nhìn thấy anh ăng thẳng như vậy, đành phải nói: “Ông chủ, nên nói thân phận thật sự của ông chủ cho cô ấy biết, nếu như hai người sống chung, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ biết.”

“Tôi biết.” Đông Lang gật đầu: “Nhưng bây giờ chưa thích hợp, thời gian quen nhau của chúng tôi quá ngắn, tôi sợ là sẽ làm cho cô ấy sợ hãi.”

“Vậy là...” Nhân viên hòa theo nói.

Đông Lang giơ tay nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Cũng sắp đến giờ rồi, bây giờ tôi sẽ đi đón cô ấy, nửa tiếng sau sẽ quay trở lại, mấy người phải chuẩn bị cho tốt đó, và đừng bao giờ lộ ra sơ hở.”

Một quản lý nhỏ ở giữa vỗ ngực đảm bảo: “Ông chủ yên tâm ở trên người chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ khiến ông chủ ôm được người đẹp về!”

Sau khi Đông Lang rời đi, bỏ các nhân viên đang họp lại một chỗ thảo luận ầm ĩ, một người đứng trên bàn hỏi: “Không biết ông chủ nghĩ như thế nào mà tìm một cô gái loài người? Mặc dù con người có chút đáng yêu, nhưng mà lại quá yếu đuối, nếu như sau khi biến thân không cẩn thận mà tát một cái chết thì phải làm sao?”

Một người khác vừa giơ chân lên ra phía sau gãi đầu, vừa nói: “Đúng vậy, tôi cảm thấy trợ lý Shani của ông chủ rất tốt, vừa xinh đẹp lại vừa tài giỏi, bởi vậy mới xứng đôi bộ tộc người sói chúng ta.”

Người thứ ba đã ăn xong một nồi thịt kho tàu, đang thè lưỡi ra liếm nước sốt còn sót lại trong nồi: “Chắc là không được hồi âm thôi, Shani ở bên cạnh ông chủ đã được mấy năm, sớm phải có cảm giác rồi chứ... Ừm, mùi vị của nước sốt này thật ngon, di ơi cho tôi thêm một nồi nữa!”

Quản lý bên cạnh giận muốn lộ ra nanh sói, giận giữ hét: “Cậu! Từ trên bàn đi xuống! Cậu! Để chân xuống mang giày vào! Còn cậu nữa! Bỏ cái nồi xuống! Bộ dạng bây giờ của mấy người mà được cô gái kia nhìn thấy, thì lo mà chờ bị ông chủ đánh đi!”

Mọi người vội vàng thu hồi việc đang làm lại, cố gắng duy trì hành động việc làm giống con người, mong chờ ông chủ đưa đối tượng hẹn hò đến.

Nửa tiếng sau, Đông Lang dẫn Tiền Hựu đến cửa chính của công ty.

Cô nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc của công ty với cái sân rộng lớn, cô ngạc nhiên rồi cảm thán: “Thật là đẹp còn rộng nữa... Đông Lang, đây căn bản không phải là công ty nhỏ mà anh miêu tả!”

Đông Lang cười nói: “Chỉ là anh thuê mặt bằng hơi lớn thôi, công ty cũng vừa phát triển, còn chưa thuê đầy đủ các nhân viên cho công ty.”

Tiền Hựu thu lại đáy lòng thán phục, tò mò hỏi anh: “Anh chưa thuê nhân viên sao? Có phải lúc anh tuyển nhân viên rất cao không?”

Ánh mắt của Đông Lang lóe sáng, nói: “Phương diện nào đó đối với bọn họ... thì đúng là khá cao.”

Nói ví dụ như: “Trong công ty trên 60% đều là người sói” chuyện này thì năng lượng tiếp nhận có đủ cao hay không. Những năm gần đây, thật ra là bộ tộc của bọn họ cũng ở toàn thế giới nên quen rất nhiều những người bạn loài người tốt, bọn họ biết được thân phận thật của bộ tộc người sói, mà còn sẵn lòng giữ bí mật giúp họ, thậm chí còn giúp bọn họ trong những lúc khó khăn, trong công ty của Đông Lang ngoài người sói và các người nhân viên đó, là thuộc về tình huống này.

Nhưng đối với công ty của anh mà nói, số lượng nhân viên bây giờ vẫn không đủ, nhưng mà anh lại không thể thuê con người về làm việc, nếu như bị phát hiện hay dù dọa bọn họ, đây không phải là điều anh mong muốn.

Tiền Hựu hiểu nữa không có gạt đầu, cô nghĩ là Đông Lang yêu cầu với nhân viên khá cao, nên không tiếp tục hỏi nhiều: “Vậy... Anh cố gắng lên đi, thật ra thì tôi cũng có rất nhiều đồng nghiệp, còn có bạn bè bạn học muốn xin việc làm, nếu như anh muốn tôi giúp thì nói nha.”

“Được.” Đông Lang cười, dẫn cô đi về phía trước: “Đầu tiên anh sẽ đưa em đi nhìn phòng làm việc.”

“Được, được.” Tiền Hựu đi theo anh chỗ đất trống trước cửa chính của công ty, thì phát hiện hai bên cửa chính mới trồng cây đại thụ xanh biếc, nhìn từ xa giống như một phần rừng rậm nhỏ, nói: “Oa, anh biến công ty thành một nơi thật đẹp nha.”

Đông Lang giải thích: “Nhân viên của anh nói như vậy sẽ gần gũi với thiên nhiên hơn.”

Tiền Hựu đi tới quan sát cây đại thụ, thì phát hiện có các dấu vết sắc nhọn trên thân cây, làm vỏ cứng trên thân cây cũng bị cào nát, cô nghiêng đầu tò mò nói: “Anh có cảm thấy các dấu cào này giống như do dã thú tạo ra...”

Đông Lang: “...”

Bảo vệ bên cạnh thấy vậy vội vàng chạy đến, lấp ba lấp bấp giải thích: “Cái này... cái này... cái này là do chim gõ kiến mổ đó.”

Mắt của Tiền Hựu tròn to: “Dấu mổ của chim gõ kiến đâu phải như vậy đâu, thật là kỳ lạ.”

“Khụ, chúng ta vào phòng làm việc của anh đi, anh chắc chắn em sẽ thích bộ cục của nơi đó.”

Đông Lang cố gắng thuyết phục Tiền Hựu rời khỏi cây đại thụ.

Tiền Hựu không nghi ngờ gì, cô đi theo anh vào cửa chính, bây giờ bảo vệ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hẩn nhìn về phía cây đại thụ mà rơi lệ, xong rồi, nhất định lần này ông chủ sẽ cắt lương của mình! Ai! Cũng tại anh ta thôi, tối ngày hôm qua anh ta lại dùng cái cây để đi mài móng vuốt!

Tiền Hựu và Đông Lang đi vào công ty, một cô gái xinh đẹp cao gầy mặc âu phục đi về phía hai người, cô ấy khẽ cúi đầu với bọn họ nói: “Chào hai người, ngài Đông, và cô Tiền.”

Đông Lang nói: “Đây là trợ lý Shani của anh.”

“Ôi...” Cô gái trước mặt có khuôn mặt thật xinh đẹp, dáng người thon da trắng, quan trọng nhất là có phong cách quyền rũ, thật sự là hoàn mỹ! Tiền Hựu nhìn chằm chằm Shani một lát, rồi ngạc nhiên nói: “Ah, cô có đôi mắt màu tím đậm...”

Shani mỉm cười giải thích: “Cô Tiền, tôi là con lai.”

“Là vậy sao, mắt cô thật đẹp.” Tiền Hựu cười gật đầu: “Chào cô, thật hạnh phúc khi được làm quen với cô.”

Shani cười yếu ớt, nét mặt thể hiện sự lạnh nhạt: “Tôi đi làm việc trước, ngài Đông, có việc cứ phân phó cho tôi.”

“Được.” Đông Lang gật đầu, dẫn Tiền Hựu đi về phía thang máy, mang cô trực tiếp đến phòng làm việc của mình, Tiền Hựu nhìn phòng làm việc rộng rãi

sáng rực trước mặt, cảm thán một lần nữa, Đông Lang không chỉ có tính tình tốt, mà ngay cả phòng làm việc cũng trang trí phong cách tao nhã.

“Em ngồi đi.” Anh kéo ghế mình ra, cho Tiền Hựu ngồi xuống: “Nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa anh dẫn em đi tham quan nơi khác.”

“Ừ!” Tiền Hựu gật đầu một cái, nhìn tấm hình được đặt ở trên bàn anh, tò mò lại gần xem, thì phát hiện có ảnh ba người chụp chung, trong hình, một đôi vợ chồng vẻ mặt hiền lành ôm con trai của mình mỉm cười nhìn vào màn hình, phía sau lưng họ là một nông trường có nhà kho được sơn màu đỏ với đồng ruộng mênh mông bát ngát.

“Đây là ba mẹ của anh sao?” Tiền Hựu hỏi.

Đông Lang gật đầu, đi đến dựa vào bàn: “Đúng vậy, bọn họ đang ở nước ngoài, quản lý buôn bán của nông trường.”

Tiền Hựu tò mò nhìn chằm chằm Đông Lang trong hình: “Tấm hình này chụp lúc anh nhiều tuổi vậy, nhìn rất trẻ.”

Đông Lang cười nói: “Không nhớ rõ lắm, cứ cho là mười lăm mười sáu tuổi đi, thế nào, lúc đó anh không đẹp trai bằng bây giờ sao?”

Tiền Hựu lắc đầu: “Không phải, lúc đó nhìn anh cũng rất đẹp trai! Chỉ là em cảm thấy, anh trong hình, mặc dù cười, nhưng lại giống như không vui...”

Lông mày Đông Lang khẽ nhíu lên: “Tại sao lại nói anh không vui?”

Tiền Hựu cầm khung hình lên, nghiêm túc nhìn Đông Lang trẻ trung trong hình, quan sát một hồi mới nói: “Em cũng không biết, em chỉ cảm thấy thôi, anh giống như rất cô đơn, giống như không ai có thể hiểu và chấp nhận bộ dạng của anh, nhưng anh muốn ba mẹ không lo lắng, nên cố gắng che giấu. Bởi vì hồi nhỏ em cũng như vậy, em và bạn cãi nhau, hoặc là không cần thận mà ngã, cũng không muốn nói cho ba mẹ biết, sợ hai người lo lắng...”

Nói xong cô ngẩng đầu nhìn Đông Lang, thì thấy anh ánh mắt thâm trầm như biển đang nhìn mình, sừng sốt: “Em... em chỉ đang phân tích lung tung, thật xin lỗi! Em không nên tùy tiện đánh giá người khác, anh đừng tức giận.”

Mắt Đông Lang nhắm lại, khẽ gật đầu: “Anh không có tức giận. Tiểu Hựu, anh có thể ôm em một chút không?”

Tiền Hựu dừng một chút, trong lòng chợt xuất hiện một ý niệm, cô cảm thấy mình đã đoán đúng.

Cô gật đầu, Đông Lang lập tức cúi đầu xuống, ôm cô vào trong ngực thật chặt.

Cái ôm của anh thật chặt, Tiền Hựu cảm thấy bờ vai của anh khẽ run. Cô vươn tay lên trên lưng anh, sau đó vỗ nhẹ nhàng an ủi, bởi vì cô cũng không biết nói gì, chỉ hi vọng như vậy Đông Lang có thể dễ chịu hơn một chút.

“Nếu như anh có thể gặp em sớm, thì tốt hơn.” Một hồi lâu qua đi, Đông Lang trầm thấp cảm thán.

Tiền Hựu rất muốn hỏi anh nói như vậy có ý gì, chẳng lẽ từ nhỏ đến giờ anh chưa gặp phải chuyện tốt sao? Nhưng trong lòng cô cảm thấy, lúc này mà hỏi anh thì không thích hợp cho lắm, vì vậy cuối cùng, cô chỉ nhẹ nhàng nói: “Bây giờ anh đã gặp em rồi, dù sao cũng hơn... Dù sao cũng hơn tốt hơn là không bao giờ gặp nhau.”

Nói xong câu này thì cô đỏ mặt, trời ạ, nói như vậy giống như cô cực kỳ tự kỷ!

Cũng may Đông Lang không chê cười cô, mà là cúi đầu xuống, cụng trán anh với cô, khuôn mặt anh tuấn diệu dàng mỉm cười, trả lời: “Ừm, em nói đúng.”

Đột nhiên trong lòng Tiền Hựu nhảy lên kịch liệt, bởi vì khoảng cách của cô với gương mặt của Đông Lang ngày càng gần.

Anh... anh muốn hôn mình sao?

Vậy mà Đông Lang chưa chạm vào đôi môi của Tiền Hựu, thì bên ngoài cửa phòng làm việc đã truyền tới một giọng nói của người đàn ông: “Oe... tôi không chịu nổi nữa! Miếng rau cải này thật sự rất khó ăn! Oa oa, mấy người muốn làm gì, không nên đánh tôi!”

Tiền Hựu: “...”

Đông Lang: “...”